

Rose

เชิญร่ำสุรา

将进酒

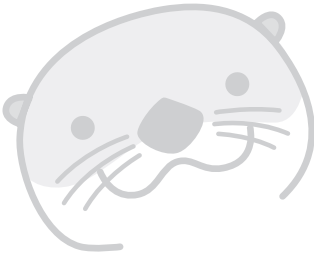
เล่ม 4

唐酒卿 ถังจิวชิง

เขียน

กอหญ้า

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตอนกลางคืนเหล่าที่ปรึกษาต้องร่างหนังสือฉบับใหม่ตลอดทั้งคืน

พรุ่งนี้เข้ายามเฝ้าเมื่อสิ้นเจ็ดชเวต็นนอน เขาจะมาอ่านและพิจารณาที่ห้องหนังสือ
จากนั้นหาหรือรายละเอียดกับทุกคนอีกครั้ง ประกาศฉบับนี้ต้องนำไปติดก่อนเที่ยงของวันมะรืน

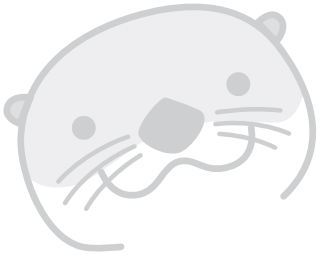
— ถังจิวชิง

หนังสือคุณภาพ
โดยอริณทร์กุล

คำนำสำนักพิมพ์

โลกทั้งใบของเซียวฉือเหยพังครืนลงตรงหน้า แม้ร่างกายจะยังยืนตระหง่านอยู่ได้ แต่จิตใจนั้นเจ็บปวดร้าวและบอบช้ำเกินกว่าที่ใครๆ จะคาดคิด มีเพียงเส้นเจ้อชวนคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่า จวบจนวันนี้เซียวฉือเหยยังคงจมอยู่กับพายุหิมะในวนั้น ลูกหมาป่าที่วิ่งทะยานออกไปหลายสิบหลัตามลำพังยังมิได้กลับมา

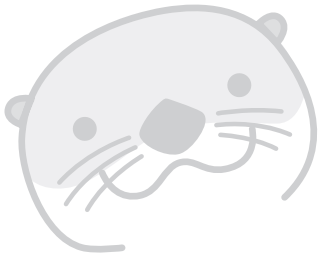

กดลอจ่อแป
Rose

จากใจผู้แปล

“ร่ำสุรา” กันมาครึ่งทางแล้ว จากไฉ่แรกๆ ที่ดื่มด้วยความมึนและเมากับซื้อตัวละครและซื้อเฉพาะทั้งหลาย เชื่อว่ามาถึงตอนนี้นักดื่มทุกท่านน่าจะคอแข็งขึ้นไม่น้อย สัมผัสได้ถึงความหอมหวาน ความเข้มข้น และความน่าหลงใหลที่แฝงอยู่ในสุราไหนี้ไม่ต่างจากผู้แปล

กอดำขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตาม *เชิญร่ำสุรา* มาตลอด และหวังว่าทุกท่านจะอยู่ “ร่ำสุรา” ด้วยกันไปจนจบนะค่ะ

กอดำ
ผู้แปล

จากใจผู้เขียน

祝 : ขออวยพรให้

新年 顺意

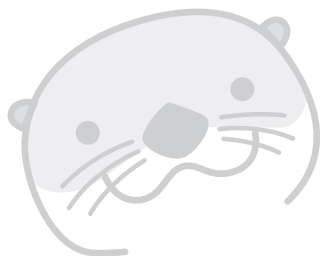
ปีใหม่นี้ราบรื่นสมปรารถนา

快乐 阅读

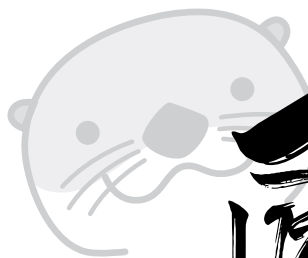
มีความสุขสนุกกับการอ่าน

阅读乐

ถึงจุ๊ซิง =พ:

将
决
酒
后

ยามอันสามเค่อ เจียวเทียนหยาลึกม่าน

เหยาเวินอวี่กำลังละเมอ ความเจ็บปวดจากขาสองข้างทำให้แม่หลับไปแล้วเขายังมีเหงื่อ พูกที่นอนไม่หนา จื่อโจวยังไม่เข้าสู่ฤดูฝน หน้าต่างจึงเปิดอยู่ มู่ลี่ไม้ไผ่กว้างไกวตามลม เหยาเวินอวี่นอนอยู่กลางสายลม ประหนึ่งหนูนพิรุณฤดูวสันต์

หลายเดือนก่อน มรสุ่มสำนักศึกษาหลวงขัดใส่ขุนนางจากตระกูลสามัญ ช่งชิวและเหินอวี่ได้รับผลกระทบเป็นคนแรกๆ เหยาเวินอวี่ก็ไม่รอด หลังมรสุ่มผ่านพ้น เหยาเวินอวี่ได้รับความคุ้มครองจากช่งชิว น้อยครั้งที่จะปรากฏกายในชีวิต ทุกวันเอาแต่อยู่เป็นเพื่อนให้เหลียงอิ่นเขาผู้ถึ จนกระทั่งรถม้าถูกโจมตี

วันนั้นเหยาเวินอวี่ได้พบเซวียชิวจ้าว

เซวียชิวจ้าวกับเหยาเวินอวี่เป็นสหายที่เล่าเรียนมาด้วยกัน ก่อนพบให้เหลียงอี่ ทั้งสองเล่าเรียนด้วยกันในสำนักศึกษาของชาวจงเซียนเชิง ให้เหลียงอี่ถูกใจเหยาเวินอวี่ แรกเริ่มเป็นเพราะท่านผู้เฒ่าเหยา ตอนนั้นเซวียชิวจ้าวส่งเทียบฝากตัวเป็นศิษย์ถึงสามหนแล้ว แต่ให้เหลียงอี่มิได้รับไว้

เหยาเวินอวี่มักได้ยินชื่หิงเซวียนพูดถึงเซวียชิวจ้าว นั่นเพราะในอดีตเซวียชิวจ้าวใช้ชีวิตอยู่ในจวนสกุลเซวียอย่างยากลำบาก พอบิดาสกุลเซวีย

ตายไป พี่น้องสกุลเซวียก็ต่อสู้แย่งชิงที่นาและคฤหาสน์กันให้วุ่น ทำเอาผู้คนในชีวิตรู้กันทั่ว เป็นที่อับอายของตระกูลสูงศักดิ์มาก เซวียชีวิตผู้เป็นทายาทสายตรงความรู้ดีขึ้นเ็น ทั้งยังไม่มีความรู้เรื่องอักษรและภพवादโบราณ วันทั้งวันผลาญเงินมหาศาลเพื่อให้คนประจบเอาใจ เพียงไม่กี่ปีสมบัติสกุลเซวียก็ถูกล้างผลาญจนสิ้น ญาติสายรองของสกุลเซวียเริ่มเห็นห่างกับสกุลหลัก ไม่ไปมาหาสู่กันอีก เซวียชีวิตใช้ชีวิตสำมะเลเทเมาทั้งวัน เขาอยากเข้าสำนักราชบัณฑิต¹ ก่อนหน้านี้เคยมอบของขวัญมากมายให้สาวชื่อเขียนผู้ดำรงตำแหน่งราชบัณฑิต ควบตำแหน่งราชเลขาธิการสภาขุนนาง แต่ล้วนเป็นการเอาใบหน้าร้อนๆ ไปแนบกันเย็นๆ ของผู้อื่น แม้แต่เฮ้อเหลียนโหวสกุลเพียยังดูแคลนเขา

ใครๆ ต่างคิดว่าสกุลเซวียจะล่มสลายแล้ว แต่เซวียชีวิตจู้กลับโผล่ออกมาเวลานี้เอง เขาได้รับคัดเลือกเข้าสำนักราชบัณฑิตโดยการสอบวัดความรู้ความสามารถ ตอนนั้นให้เหลียนอี่เป็นคนตรวจข้อสอบ บทความของเซวียชีวิตจู้เขียนได้ดีเลิศ ดังนั้นเขาได้รับคัดเลือกมิใช่เพราะทุจริตแน่นอน เฮยาเวินอี่เคยอ่านบทความทั้งหมดของเซวียชีวิตจู้ สมัยที่เซวียชีวิตจู้เข้าสำนักราชบัณฑิตใหม่ๆ เต็มไปด้วยความฮึกเหิม ถึงขั้นมองเห็นเงาของฉีฮุยเหลียนได้จากตัวเขา หนังสือกราบทูลที่เขาถวายเป็นไปหลายครั้งล้วนเป็นเรื่องการรังวัดที่นาใหม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ในอดีตฉีฮุยเหลียนยังทำไม่สำเร็จ ยกตัวอย่างแปดเมืองรอบชีวิตู ตระกูลใหญ่ปกปิดการยึดครองที่นาของชาวบ้าน อาศัยเรื่องนี้ทำให้ภาวที่นาคับหนึ่ม² สูญหายไป นี่เป็นเรื่องที่กรมพระคลังภายใต้การกำกับดูแลของพวกเว่ยโหวกู่มีอาจตรวจสอบได้

ทว่าเซวียชีวิตจู้มิได้พบรัชทายาทแห่งวังบูรพาที่สามารถปกป้องเขาได้ หนังสือกราบทูลของเขาไม่เพียงล่องเกินฮวาซือเขียน ยังล่องเกินขุนนาง

¹ สำนักราชบัณฑิต เป็นสำนักศึกษาและหน่วยงานหนึ่งภายใต้การปกครองของหลวงที่ก่อตั้งขึ้นในสมัยพระเจ้าถังเซวียจง สมาชิกจำกัดเฉพาะบัณฑิตจากตระกูลชนชั้นสูง ทำงานเกี่ยวกับหนังสือและเอกสารต่างๆ ของราชสำนัก

² คับ เป็นหน่วยวัดที่นาของจีนสมัยโบราณ 1 คับ เท่ากับ 100 หมู่

ในราชสำนักที่มาจากตระกูลสูงศักดิ์ ถึงขั้นล่วงเกินพันหกร้อยด้วย ภายหลังคนเหล่านี้ล้วนเกี่ยวพันกับการพ่ายศึกของจงบั่วอย่างแยกไม่ออก พวกเขาบรรลู่ข้อตกลงร่วมกันตั้งแต่ปลายสมัยหย่งอี่แล้ว แม้แต่เฮ้อเหลียนโหวจากสกุลเพยที่ดูแตกต่างจากขุนนางส่วนใหญ่ยังมีพฤติกรรมรุกร้าที่นาของชาวบ้านในเมืองตันเจิง เซวียชิวจั่วเหมือนลูกกระต่ายที่ตกอยู่กลางวงล้อมหลายชั้น เขาก่อคลื่นลูกใหญ่ในราชสำนัก การร้องเรียนและการโจมตีโถมซัดเข้ามาอย่างรวดเร็วและรุนแรง ฮวาซือเขียนให้เซวียชิวจั่วเป็นข้ออ้างโจมตีให้เหยียงอี่ที่สนับสนุนเขา ตลอดจนขุนนางจากตระกูลสามัญทั้งหลายที่เป็นตัวแทนของให้เหยียงอี่

นั่นเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก เหยาเวินอวี่ที่อยู่ในยุทธภพยังคงได้ยินข่าวนี้ ตอนนั้นขุนนางที่ถูกปลดตำแหน่งมีชงชิว ผู้ที่ได้รับผลกระทบทางอ้อมยังมีขุนนางระดับล่างอย่างเหลียงซุ่ยซาน ให้เหยียงอี่หลบเลี่ยงรัศมีของฮวาซือเขียน ถอยไปเป็นรองราชเลขาธิการสภาขุนนางลำดับสุดท้ายลดจำนวนครั้งในการเข้าร่วมประชุมขุนนางในห้องพระโรง ตระกูลสามัญเข้าสู่ภาวะจำศีลอีกครั้ง อนาคตของเซวียชิวจั่วถูกจำกัด เขาถูกฮวาซือเขียนตำหนิต่อหน้าธารกำนัล เพิ่งก้าวเข้ามาในราชสำนัก แก้อื้อในสำนักราชบัณฑิตยนี้ยังไม่มั่นคงก็ถูกปลดตำแหน่งเสียแล้ว กลายเป็นอาลักษณ์ผู้มีหน้าที่บันทึกประวัติศาสตร์บ้านเมืองเท่านั้น

กระนั้นเบื้องหลังของการถอยหลบครั้งนั้นของให้เหยียงอี่ก็ทำให้เพราะความหวาดกลัวไม่ แต่เป็นจุดเริ่มต้นการเตรียมตัวโต้ตอบของตระกูลสามัญต่างหาก ให้เหยียงอี่ใส่ใจปัญหาเรื่องคลังแผ่นดินมานานแล้ว พวกเขาไม่ได้เลือกถล่มมือในชวีตู แต่เริ่มสืบจากบัญชีในห้องถื่น ตอนนั้นบุคคลที่ให้เหยียงอี่เลือกคือเซวียชิวจั่ว เซวียชิวจั่วสามารถดำรงตำแหน่งผู้ตรวจสอบพระคลังได้ล้วนเป็นเพราะให้เหยียงอี่ และเซวียชิวจั่วก็ได้ทำให้ให้เหยียงอี่ผิดหวัง หลังการร้องเรียนครั้งแรก เขารอบคอบและมีประสบการณ์มากยิ่งขึ้น

เซวียชิวจั่วดำรงตำแหน่งผู้ตรวจสอบพระคลังถึงแปดปีเต็ม ระหว่างนั้นหากดูผลการประเมินขุนนาง เขาควรเลื่อนตำแหน่งนานแล้ว แต่ให้เหยียงอี่

กลับกดเขาไว้ วางเขาในตำแหน่งนี้เพื่อฝึกฝน เหยาเวินอวีคิดว่าคนผู้นี้
เหมาะจะเป็นขุนนางมาตั้งแต่เกิด เพราะเขารู้ใจให้เหลือยิ่งนัก มิเพียง
ไม่รู้ลึกลับแค่นั้น ยังสร้างผลงานออกมาอย่างงดงาม การเมืองท้องถิ่นใน
เจวียซีและชวี่ตูแปดเมือง เขาล้วนจดจำได้แม่นยำ ยิ่งฉางในเจวียซีกลับมา
บริบูรณ์อีกครั้ง ความดีความชอบของเจียงชิงซานมีมากที่สุด แต่ความดี
ความชอบของเซวียชิวจ้วก็มีอาจไม่กล่าวถึงเช่นกัน

เจียงชิงซานไม่เลื่อมใสเหยาเวินอวี ถึงขั้นไม่อ่านบทความของ
เหยาเวินอวี เพราะพวกเขาเป็นขุนนางฝ่ายลงมือปฏิบัติ สำหรับขุนนาง
อย่างพวกเขา ต่อให้เหยาเวินอวีเป็นผู้มีพรสวรรค์อย่างแท้จริง ก็สำคัญ
รู้เซวียชิวจ้วมิได้

เซียวฉือเหย่เคยพูดว่า เทียบกับเหยาเวินอวี เซวียชิวจ้วเหมือน
ลูกศิษย์ของให้เหลียงอี่มากกว่า เพราะเขาสามารถบรรลุความปรารถนาของ
ให้เหลียงอี่และขุนนางจากตระกูลสามัญได้ ฎีกาที่สร้างความสั่นสะเทือน
ในลานล่าสัตว์หนานหลินบีบให้ฮวาซือเขียนก่อกบฏ ทำให้ความพยายาม
ตลอดหลายปีของตระกูลสามัญไม่สูญเปล่า จักรพรรดิเสียนต่อสวรคต
ด้วยอาการประชวร โทเเฮถูกบีบให้ถอยหลัง สกุลฮวาและสกุลพันถูก
โค่นล้ม พวกเขาได้ต้อนรับจักรพรรดิองค์ใหม่ที่ยังเยาว์วัยและแข็งแรง

น่าเสียดายที่ลิขิตสวรรค์ไม่เป็นไปตามใจคน หลี่เจี้ยนเหิงมิใช่บุคคล
ที่เหมาะสมจะเป็นจักรพรรดิ

ก่อนให้เหลียงอี่ตาย เหยาเวินอวีไม่ได้มีความรู้สึกไม่ดีต่อเซวียชิวจ้ว
ในสายตาของเหยาเวินอวี เซวียชิวจ้วอยู่ในตำแหน่งที่พิเศษและซับซ้อน
ดูเหมือนเขาจะลงทั้งตระกูลสูงศักดิ์ แต่กลับได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่
จากซีหงเซวียน เขาเหมือนยืนอยู่บนเชือกเส้นหนึ่ง ผู้คนทั้งสองฝ่ายล้วน
เป็นหมากของเขา รวมถึงตัวเขาเองด้วย

ตอนเหยาเวินอวีพบเซวียชิวจ้วบนเขาผู่ถี้ ฝนกำลังตก พวกเขา
เข้าไปนั่งในศาลาหมุงหญ้าฟาง เดินหมากด้วยกันหนึ่งกระดาน ระหว่างนั้น
ไม่มีการสนทนาใดๆ ถึงขั้นมิได้สบตากันด้วยซ้ำ หมากกระดานนี้เดินอยู่
หลายชั่วยาม สุดท้ายผลออกมาเสมอกัน

ก่อนจากไปเซวียชีวิตจ้วทางร่ม หันกลับมาพูดกับเหยาเวินอวี่ “การสอบขุนเหยาปีหน้า เจ้าจะไปหรือไม่”

เหยาเวินอวี่เก็บหมากที่ละตัว “ในเมื่อราชสำนักมีเจ้าเซวียเหยียนซิง จะต้องการข้าเหยาหยวนจ้วไปทำไมเล่า”

สองคนหนึ่งนั่งหนึ่งยืน ฟังเสียงลมฝนนอกศาลาพัดกระหน่ำแรงกว่าเดิม ลมพัดไล่แขนเสื้อเหยาเวินอวี่จนปลิวสะบัด เขาถือกระปุกใส่หมากด้วยมือข้างเดียว ท่ามกลางสายฝนที่เทลงมา เขานั่งอยู่ในศาลาอย่างผ่อนคลายประหนึ่งเซียน รวากับจะลอยไปตามลมในจิตใจต่อไปอย่างไรอย่างนั้น ระหว่างนั้นเศษโคลนปลิวมาตามลมฝน กระเด็นใส่อาภรณ์สิครามของเหยาเวินอวี่ แขนเสื้อที่ปลิวขึ้นมาเปียกชื้น ทำให้เขากลายเป็นปฤชนคนธรรมดาอีกครั้ง

เซวียชีวิตจ้วมองรอยเปื้อนที่เกิดจากโคลนจุดนั้น “ตอนอาจารย์ป่วยหนัก ช่งชีวิตเคยไปเยี่ยมเยียนที่บ้าน เจ้าออกอุบายให้เขาในห้องโถงแต่กลับเป็นการวางแผนกับหานเจิง” เขาเบนสายตามาหยุดที่ใบหน้าของเหยาเวินอวี่ เหมือนกำลังพิจารณาคนผู้นี้ใหม่ “ตอนนั้นข้าถึงตระหนักว่าที่แท้เหยาเวินอวี่ก็มีความสามารถเพียงเท่านั้นเอง”

หมากที่ถูกคืบอยู่ระหว่างนิ้วมือของเหยาเวินอวี่กลิ้งลงไปในกระปุก “เจ้าพูดถูก เหยาเวินอวี่ก็มีความสามารถเพียงเท่านั้นเอง”

“หนึ่งปีก่อนอาจารย์คิดว่านี่เป็นโอกาส เมื่อได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิเทียนเซิน ตระกูลสามัญยอมแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ แต่สุดท้ายนั้นล้วนเป็นสิ่งที่เขาคิดไปเอง” เซวียชีวิตจ้วเอ่ยเสียงราบเรียบ “การต่อสู้ของสองฝ่ายดำเนินมาหลายปี ปัญหาที่แก้ไขได้กลับมีเพียงไม่กี่อย่าง ยี่สิบปีก่อนนิฮูเหลียนเสนอให้รังวัดที่นาในท้องถิ่นใหม่ เพื่อปราบปรามการยึดครองที่นาของตระกูลสูงศักดิ์ ทำให้ภาษีที่นากลับคืนสู่หลวงดังเดิม เรื่องนี้จวบจนวันนี้ก็ยังมีอาจปฏิบัติได้ ตกลงแล้วตำโจวที่อาจารย์ประทับประคองมาด้วยความสันติมั่นคงได้ทำอะไรไปบ้าง”

เหยาเวินอวี่ตอบ “รัชกาลเสียนเต๋อที่สามเจวี่ยชีประสพภัย คลังแผ่นดินขัดสน ชาวซือเซียนไม่ยอมช่วยเหลือเจวี่ยชีสิบสามเมือง ทำให้

ประชาชนหลายหมื่นต้องพลัดที่นาคาที่อยู่ เจียงซิงซานอาศัยกำลังตัวเองคนเดียวเปิดยั้งฉาง เสี่ยงชีวิตเป็นหนี้ก้อนใหญ่ หากมิได้ฝ่ายสันติที่มีอาจารย์เป็นผู้นำช่วยเหลืออย่างเต็มที่ บิบบิ้นฮว้าซือเขียนตอนตรวจสอบบัญชีในชีตู่ เสี่ยงอาหารในโรงบ้วยอมตกไปอยู่กับตระกูลสูงศักดิ์ การช่วยคนคนเดียวไม่นับเป็นผลงาน ช่วยคนนับหมื่นก็ไม่นับเป็นผลงาน เช่นนั้นตามความเห็นเจ้า ช่วยใครจึงจะนับเป็นผลงานเล่า”

“หากฝ่ายสันติเป็นคนช่วยเหลือประชาชนหลายหมื่นในเจียวีชี เช่นนั้นฝ่ายสันติก็เป็นผู้ก่อโศกนาฏกรรมในโรงบ้วยขึ้นมา ได้เหล่านี้ผู้ที่ช่วยเหลือคนคนเดียวคือหมอ ช่วยเหลือคนทั่วหล้าคือขุนนาง” เซวียชีวจัรวรบนี้นิ้วมือเข้าด้วยกัน หันกลับไปและเอ่ยว่า “ผ่านมามาตั้งกี่ปีแล้ว อาจารย์ยังคงคิดว่าการต่อสู้แย่งชิงระหว่างสองฝ่ายเป็นหน้าที่ของตัวเอง เจ้ามองดูขงชีวซี แล้วมองดูบัณฑิตสำนักศึกษาหลวงในตอนนี คนที่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายด้วยฐานะและชาติตระกูลมีเพียงตระกูลสูงศักดิ์หรือ มรลุ่มสำนักศึกษาหลวงถูกปลุกปั่นขึ้นอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้ จวบจนบัดนี้ขงชีวกลับยังไม่ตระหนักว่า ตระกูลสามัญภายใต้การนำของพวกเขาก็มีอคติกับขุนนางจากตระกูลสูงศักดิ์เหมือนกัน ฝ่ายสันติค่อยๆ ครอบงำสำนักศึกษาหลวง ปณิธานของพวกเขาคือในตอนนี้สวนทางกับความตั้งใจเดิมของปู่เจ้าตอนฟื้นฟูสำนักศึกษาหลวงนานแล้ว”

“เจ้าวางแผนปลงพระชนม์จักรพรรดิเทียนเซิน ทำให้ฝ่ายต่างๆ ต่อกันดูเดือดกว่าเดิม สภาขุนนางตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤต เจ้าจะให้หานเจิงโอบล้อมสังหารเซียวฉือเหย่ บิบบิ้นให้หลิเป่ย์เป็นกบฏ ทำให้ไทเฮากุมอำนาจทางทหารของฉีตงอย่างมั่นคง เจ้ากระตุ้นให้ไทเฮาใช้อำนาจแทนโอรสวรรค์ จากนั้นผลักดันพระธิดาขึ้นสู่บัลลังก์ เจ้าเตรียมการทุกก้าวไว้อย่างเหมาะสมวางแผนกับทุกคน” เหยาเวินอวี๋ลุกขึ้นยืนช้าๆ หมากดำขาวกลิ้งหล่นลงบนพื้น “เจ้าบิบบิ้นให้อาจารย์ต้องตาย”

เสียงฝนดังกว่าเดิม ผสมปนเปกับเสียงหมากระหับพั่น สร้างความเจ็บปวดร้าวรานใจ

ฝนที่ตกหนักทำให้แขนเสื้อของเซวียชีวจัรวเปียกไปครึ่งหนึ่ง เขา

เผชิญหน้ากับเหยาเวินอวี่ ดวงตาไม่มีแววหวั่นไหวแม้แต่น้อย พวกเขาเป็นศิษย์ร่วมสำนัก ทั้งยังเล่าเรียนด้วยกันมา ได้รับคำสั่งสอนจากอาจารย์คนเดียวกัน ได้รับการชี้แนะจากอาจารย์คนเดียวกัน ทำโจทย์ปัญหาข้อเดียวกัน แต่กลับเติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

“สักวันข้าก็ต้องตาย” เซวียชิวจั่วพูดเสียงแหบพร่า “ไม่ว่าข้าจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวหรือพ่ายแพ้เสื่อมเสียชื่อเสียง ข้าก็จะเดินไปบนเส้นทางนี้ จนถึงสุดปลายทาง”

“เจ้าฆ่าผู้อื่นและฆ่าตัวเองโดยไม่เลือกวิธีการ” เหยาเวินอวี่คลายมือที่ถือหมาก “เจ้ามีอาจช่วยเหลือประชาชนทั่วหล้าได้”

“ช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูต้าโจวมาถึงแล้ว” เซวียชิวจั่วประชิดเข้าไปก้าวหนึ่ง “กาจัดขุนนางเก่าแก่จากตระกูลสูงศักดิ์ทั้งให้หมด ผู้นำฝ่ายตระกูลสามัญพบเจออุปสรรค ภัยจากฝ่ายชั้นที่หมดไป สถาขุนนาง ไทเฮา และรัชทายาท สามฝ่ายคานอำนาจกัน ในราชสำนักมีคนรุ่นหลังที่มีความสามารถอยู่มากมาย ต้าโจวกำลังจะมีเลือดใหม่ เหยาเวินอวี่ ข้าไม่กลัวความตาย ต่อให้ถูกกันดาประณามอีกหมื่นปีก็ไม่เสียดาย ข้าเผด็จตัวเองไปพร้อมกับเพลิงขุมนั้นของอาจารย์แล้ว ข้าทำเพื่อตัวข้าเอง” เซวียชิวจั่วพูดจบ กางร่มอีกครั้ง หมุนตัวก้าวเข้าไปในสายฝน

“เจ้าชนะแค่ชั่วคราว” เหยาเวินอวี่ยืนอยู่ที่เดิม พูดเสียงดัง

“เจ้าชนะแค่ตอนนี้เท่านั้น นี่หาใช่ชัยชนะไม่ ความวุ่นวายในใต้หล้าเปลี่ยนแปลงไปมาไม่สิ้นสุด เจ้าไม่อาจบังคับกะเกณฑ์คนทุกคนได้ เซวียชิวจั่ว...!”

สายฝนกระหน่ำเทลงมา ระบายความอัดอั้นระหว่างฟ้าดิน ฝนเขียวหน้าหลุมศพของไท่เหลียงอิ๋หักพร้อมเสียงดัง โคลนไหลลงไปตามเนินดิน ประหนึ่งใบหน้าของคนที่เปิดหน้าร่ำไห้

“วันนี้เสมอกัน แพ้ชนะมีอาจตัดสิน” เซวียชิวจั่วชะงักเท่า ไม่ได้หันกลับมา “แต่ในเมื่อโลกนี้มีเซวียเหยียนชิงแล้ว จะเก็บเหยาหยวนจั่วไว้อีกทำไมเล่า เจ้าข้าหนทางแตกต่างกัน นับตั้งแต่คืนนี้ไป ไม่จำเป็นต้องพบกันอีก”

“หมากกระดานนี้ยังเดินไม่จบ” เหยาเวินอวีพูด “กระดานหมากที่ผ่านมือข้า ไม่มีคำว่าเสมอ”

เซวียชีวจั้วคล้ายหัวเราะ เขาหันกลับมาเป็นครั้งสุดท้าย จ้องมองเหยาเวินอวีครู่ใหญ่ ระหว่างพวกเขาเหมือนถูกขวางกั้นด้วยแม่น้ำกว้างใหญ่ ตั้งแต่เกิด รวากับเงาสะท้อนของฟ้ากับดิน ไม่มีทางเดินร่วมเส้นทางเดียวกันได้ ชื่อของเซวียเหยียนชิงถูกเหยาหยวนจั่วบดบังมาตลอด ตั้งแต่ชาติกำเนิดที่คนหนึ่งเป็นทายาทสายตรงคนหนึ่งเป็นทายาทสายรอง จนกระทั่งถึงการเลือกศิษย์ของไห่เหลียงอี่ เซวียชีวจั้วล้วนไม่เคยเป็นฝ่ายชนะ กระนั้นชั่วเวลานี้ เขากลับมองอีกฝ่ายด้วยสายตาของผู้ที่เหนือกว่าด้วยความเวทนา

เจ้าแพ้แล้ว

รถม้าแล่นไปตามเส้นทางบนภูเขาอย่างรวดเร็ว หัวทุกคนแห่งมีแต่เสียงสุนัขเห่า ทหารขี่ม้าไล่ตาม คนบังคับรถของเหยาเวินอวีตายแล้ว เขาควบคุมทิศทางของรถม้าไม่ได้ ทำได้แค่ปล่อยให้รถม้าแล่นไปบนภูเขาอย่างเร่งร้อน ลูกธนูที่พุ่งมาจากข้างหลังปักลงบนท้องโดยสสาร มีลูกธนูอีกหลายดอกปักลงข้างกึ่งเท้าม้า อาชาติตระหนก สลัดตัวจนหลุดจากการตั้งรับของเชือกบังเหียนโดยสมบูรณ์

มีคนกระโดดมาข้างหลังห้องโดยสาร ใช้มีดแทงผนังรถจนทะลุ กระชากมันและแทงมีดเข้ามาข้างใน บนเขาภูผิไม่มีคนอื่น วันตายของเหยาเวินอวีถูกกำหนดไว้แล้ว ตั้งแต่ตอนที่เขาขึ้นมابนเขา เซวียชีวจั้วก็ไม่ได้คิดปล่อยให้เขามีชีวิตรอดลงไป

รถม้าล้มคว่ำในลำธาร ผนังรถถูกกระแทกเสียหาย อวัยวะภายในของเหยาเวินอวีปั่นป่วน ม้าล้มลงจนเจ็บ เขาปลดเชือกให้ ม้าลุกขึ้นอย่างยากลำบาก ขณะที่ข้างหลังสุนัขส่งเสียงเห่าดุเดือด ม้าวิ่งกะโผลกกะเผลกหนีต่อไป เหยาเวินอวีไม่มีอานม้า เกือบถูกกิ่งไม้เกี่ยวจนตกจากม้าระหว่างโยกคลอน แต่ม้าตัวนี้วิ่งไปได้ไม่นานก็ถูกลูกธนูยิงที่ขาอีกข้าง

การไล่ล่าสังหารครั้งนี้เลยไปถึงเชิงเขาผุถิแล้ว ผู้ที่เป็นหัวหน้ากังวลว่าหากเหยาเวินอวียังหนีต่อไปจะเสียเวลามากกว่านี้ จึงใช้เชือกคล้อง

ข้อเท้าของเหยาเวินอวี่ ลากเขามาตามเส้นทางบนภูเขาจนถึงข้างรถม้าตนระหว่างนั้นฝนซาลง ฟ้ายังไม่มีด พวกเขาต้องจัดการให้เรียบร้อยไม่ทิ้งร่องรอย จึงใช้ฝักดาบตีขาเหยาเวินอวี่ให้หักก่อน จากนั้นลากคนเข้าไปในรถม้า

เวลานี้เอง เสียงก๊อบเท้าม้าพลันดังขึ้นบนภูเขา ทหารเหล่านั้นลอบร้องในใจว่าแย่แล้ว กระซอกม้ารถลงมาและร้องสั่ง “เก็บดาบ!”

ผู้มาอ่านาจารมิตีเดียว องค์กรที่ยืนอยู่สองฝั่งรถม้าล้วนเป็นคนของแปดกองกำลัง ปิดกั้นทางม้าบนภูเขาที่เดิมคับแคบอยู่แล้วจนไม่มีผู้ใดผ่านไปได้อีก ทหารส่งสัญญาณให้คนบังคับรถเบี่ยงรถม้าหลบ พวกเขาเป็นฝ่ายหลีกเลี่ยงอย่างนอนน้อม

เหยาเวินอวี่ถูกอุดปาก ความเจ็บปวดทรมานเขา ทำเอาเกร็งไปทั้งร่าง หว่าสติดังคงอยู่ เขาหลังเหงื่อพลางใช้หน้าผากโขกไม้กระดาน ผู้ที่เป็นหัวหน้าได้ยินเสียงดังมาจากในห้องโดยสาร จึงส่งสายตาให้ลูกน้องหนึ่งในนั้นหวดเส้ใส่ม้าพลางตะโกน กลบเสียงของเหยาเวินอวี่

หว่าผู้มากลับไม่จากไป รถม้าที่ถูกห้อมล้อมอยู่ตรงกลางเลิกล้มขึ้นเผยให้เห็นท่านหญิงจ้าวเยวี่ที่แต่งกายอย่างสตรีออกเรือนแล้ว นางมุ่นคิ้วน้อยๆ “อย่าส่งเสียงอะอะ ในรถมีเด็กเล็กอยู่”

เหยาเวินอวี่ฟังออกว่านั่นเป็นเสียงของท่านหญิงจ้าวเยวี่ เขาเปล่งเสียงอู้อ้อออกมาจากลำคอ โขกหน้าผากแรงกว่าเดิมจนเลือดออกแดงฉาน

ท่านหญิงจ้าวเยวี่ถาม “ในรถมีคนหรือ บอกให้นายของพวกเจ้ามาพบข้า”

บุรุษที่เป็นหัวหน้าจำได้ว่านางเป็นใคร เขาคาระและป้ายเบี่ยง “เป็นอนูที่นายข้าเลี้ยงไว้ข้างนอก ตอนนี้อาละवादจะเป็นจะตาย ไม่สะดวกที่จะปล่อยออกมาล่องเกินท่านหญิง เชิญท่านหญิงไปก่อนเถิดขอรับ”

คิ้วโก่งเรียวของท่านหญิงจ้าวเยวี่เลิกขึ้น “นี่เป็นสถานที่ที่หลับพักผ่อนของเกอเหล้า เจ้าหลับตาพูดเหลวไหลอันใด! เด็กๆ เลิกมานอกให้ข้าดู!”

บุรุษที่เป็นหัวหน้าแสดงป้ายห้อยเอวทันที บนนั้นเป็นตราทองแดง

ของทหารรักษาการณ์ “พวกเรามาปฏิบัติงานตามหน้าที่ มีหนังสือตรวจค้นและจับกุม นี่เป็นคำสั่งจากกรมอาญา ท่านหญิง ผู้ไร้ตำแหน่งจะก้าวกายเรื่องสำคัญในราชสำนักได้อย่างไร วันนี้ขอให้ป็นเฮอเหลียนโหวเดินทางมาด้วยตัวเองก็มิอาจเลิกล้มโดยพลการได้!”

นับตั้งแต่ออกรือนไปสกลพัน ท่านหญิงจ้าวเยวียก็อาศัยอยู่ในตันเจิงมาตลอด หลังจากให้เกอเหล่าเสียชีวิต นางติดตามสามีเข้าเมืองหลวงวันนี้เดิมทีนัดกันไว้ว่าจะไปเยี่ยมคารวะสกลเหยา คิดไม่ถึงว่าพวกเขาสมิกรรยาไปถึงกลับทราบข่าวว่าเหยาเวินอวีขึ้นเขายังไม่กลับ นางรู้นิสัยของเหยาเวินอวีดี อีกฝ่ายไม่มีทางผิตนัดโดยไร้สาเหตุแน่ จึงนั่งรถม้าขึ้นมายุตอนนี้นางแน่ใจแล้วว่าคนกลุ่มนี้มีปัญหา

บุรุษผู้เป็นหัวหน้าเดาได้อยู่แล้วว่าท่านหญิงจ้าวเยวียไม่มีหนทางตอนนี้สกลเพยไม่มีขุนนางใหญ่ เฮอเหลียนโหวไม่มีทางล่วงเกินผู้อื่นง่าย ๆ คิดถึงตรงนี้ เขาจึงคล้ย้มเย็นชา “หากท่านหญิงไม่ไป เช่นนั้นพวกเราไปก่อนแล้วกัน”

กระนั้นเขายังไม่ทันขยับ กลับเห็นองครักษ์จากแปดกองกำลังกดด้ามดาบพร้อมกัน

นิ้วขวามือนิ้วแรกกับหยกเล็กมาน้อยๆ จากในรถ เผยให้เห็นดอกไม้ประดับผมอย่างเลื่อนราง อาภรณ์ขาววังแขนแคบทั้งตัวอยู่ในรถม้าหั่วรองเท้าที่ทำจากผ้าตัวเนื้อดีไม่ธรรมดาปรากฏให้เห็น ข้างคอขาวสะอาดมีไข่มุกตะวันออกประดับอยู่ นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ท่านหญิงไร้ตำแหน่ง ข้าก็มีได้ดังนี้”

ผู้ที่เป็นหัวหน้ายังตะลึงงันอยู่ที่เดิม ได้ยินองครักษ์แปลงเสียงตะโกนพร้อมกัน “นี่เป็นเกี้ยวของคุณหนูสาม ยังไม่คูกเข้าต้อนรับอีก!”

ในนครหลวงชวีตูแห่งนี้ นอกจากแก้วตาดวงใจของไทเฮาแล้ว ใครยังจะกล้าเรียกตัวเองว่าคุณหนูสามอีกเล่า

บุรุษผู้ให้หลังเหวี่ยงเย็น คูกเขาล่งทันใด ไชกศีระชะเอ่ยว่า “ชาวเกี้ยวคุณหนูสาม ข้ามิโทษสมควรตาย!”

ห้องฟ้าชีวิตมืดสลัว สองฝั่งถนนแขวนโคมไฟ รถม้าของ
ฮวาเซียงอีกกลับเข้าเมือง ตรงไปจวนสกุลพัน ฮวาเซียงอีกำชับบริวารเพียงว่า
คืนนี้ตนกับท่านหญิงจ้าวเยวี่ต้องการสนทนากันประสาผู้หญิง ให้คนเข้าไป
ส่งข่าวในวังหลวงว่าจะกลับคำเหนื่อย

การแต่งงานของท่านหญิงจ้าวเยวี่เต็มไปด้วยอุปสรรค เดิมที
เฮ่อเหลียนโหวพึงใจเหยาเวินอวี่ ภายหลังไทเฮาเป็นคนจัดการเรื่องนี้ หันมา
ถูกใจเซียวฉือเหย่แทน สุดท้ายสองคนนี้ล้วนไม่สำเร็จ เฮ่อเหลียนโหวรู้สึก
เสียหน้า เห็นว่าท่านหญิงจ้าวเยวี่อายุไม่น้อยแล้ว ทั้งยังเป็นบุตรสาวตรง
สกุลเพี้ย ไม่ควรปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปอีก ประจวบเหมาะกับท่านเจิง
มาเยี่ยมเยียน จึงทำการหมั้นหมายกับบุตรชายสกุลหาน ทว่าการแต่งงาน
ครั้งนี้ก็ไม่สำเร็จเช่นกัน เพราะท่านโหวน้อยเพี้ยชื่อเป็นคนเสเพลคนหนึ่ง
รู้ดีว่าบุตรชายสกุลหานก็เป็นคนเสเพลเหมือนกัน ยังสู้ทานเงินผู้้นั้นไม่ได้
ด้วยซ้ำ เขาดูแคลนอีกฝ่าย รู้สึกว่าบุตรชายสกุลหานไม่คู่ควรกับพี่สาวตน
จึงพาคนไปอาละวาด ทำให้การแต่งงานครั้งนี้พังลงอีกครั้ง

เฮ่อเหลียนโหวคุมบุตรชายไม่อยู่ ด้วยความจนใจ เลือกไปเลือกมา
สุดท้ายจึงเลือกพันอู๋บุตรชายคนรองของทายาทสายรองสกุลพัน เขา นับเป็น
น้องชายของพันลัน สองตระกูลรู้ต้นลึกหนาบางกันดี ทั้งยังเป็นหนึ่ง
ในแปดตระกูลใหญ่เหมือนกัน เพี้ยชื่อตั้งใจสังเกตพี่เขยคนนี้อยู่พักใหญ่

ท่านหญิงจ้าวเยวี่จึงได้ออกเรือนในที่สุด

พันอี่เป็นคนสุภาพ ตำแหน่งงานเดิมคือหัวหน้ากองวาริแห่งกรมโยธา ภายหลังพันเสียงเจี๋ยรอดตัวจากคดีกระบายน้ำไปได้อย่างปลอดภัย พันลื่นได้ดำรงตำแหน่งแทนเว่ยไหวกูในกรมพระคลัง พันอี่จึงได้เลื่อนตำแหน่งตามไปด้วย เขาถูกโยกย้ายไปต้นเจิงซึ่งเป็นบ้านเกิดของสกุลพัน รับตำแหน่งต้นเจิงโส่วเป่ย์¹ คนผู้นี้ชอบศึกษาหาความรู้ เคารพเลื่อมใสในความรู้ความสามารถของเหยาเวินอี่มาก ดังนั้นจึงเดินทางมาเยี่ยมคารวะเหยาเวินอี่พร้อมภรรยา

เดิมพันอี่ได้อยู่ที่บ้าน ประจวบเหมาะกับพันลื่นเลิกประชุมขุนนางพอตี สองพี่น้องจึงพูดคุยกันในโรงหน้า ก่อนจะได้นักคนเข้ามาเรียก

บัดนี้พันลื่นเป็นผู้ดูแลกรมพระคลัง เนื่องจากหลังฤดูใบไม้ผลิขีวตูมีงนามมากมาย หนังสือแต่งตั้งเขายังไม่ประกาศออกมา ดังนั้นตำแหน่งขุนนางของเขาจึงยังเป็นรองเสนาบดี เขาเพิ่งเข้ารับใช้รายงานแล้วอึ้งไป ย้อนถาม “คุณหนูสามต้องการพบข้าหรือ”

ฮวาเซียงอี่ยังไม่ออกเรือน ทั้งยังเป็นทีโปรดปรานของไทเฮา องค์รักษ์ที่ติดตามนางฐานะไม่ธรรมดา บุรุษภายนอกยากที่จะได้ยลโฉม ต่อให้พันเสียงเจี๋ยต้องการพบ ก็ยังต้องมีรับสั่งเรียกเข้าเฝ้า พันลื่นไม่รู้ว่อกฝ่ายต้องการพบตนด้วยเหตุใด เขามักล้าชั๊ก ลุกขึ้นพร้อมพันอี่และรีบไป

พอเข้าไปในเรือน พันอี่ก็เห็นภรรยารอให้สะอึกสะอื้นอยู่ได้ชายคา อีกทั้งในห้องยังมีหมอยู่ด้วย พันลื่นตระหนก คิดว่าฮวาเซียงอี่ได้รับบาดเจ็บ จึงรีบปรืดเข้าไปถาม “น้องสะใภ้ เกิดอะไรขึ้น”

ท่านหญิงจ้าวเยวี่ร้องไห้จนสองตาแดงก่ำ ปิดผ้าเช็ดหน้ายังมึนหน้ำได้เอ่ยปาก เสียงสะอื้นก็กลบเสียงพูดไปเสียก่อน นางปิดหน้าเบี่ยงตัวหลบ พันอี่รีบเข้ามาลอบภรรยา ดึงตัวคนกลับมาและถาม “จ้าวเยวี่ นี่มันอะไรกัน!”

¹โส่วเป่ย์ เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางฝ่ายผู้ดูแลรักษาเมือง มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการที่นา กองทหารประจำเมือง เบี้ยหวัดทหาร รวมถึงเสบียงอาหารของเมืองนั้นๆ

ฮวาเซียงอีที่อยู่ในห้องพูด “รองเสนาบดีกับโสวเปี้ยล้วนเป็นพี่ชาย ไม่ต้องเกรงครัดธรรมเนียมนัก เข้ามาคุยกันเถิด”

พันลั่นฟังเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลของฮวาเซียงอีแล้ว ไม่เหมือนคนที่ได้รับบาดเจ็บ จึงรู้สึกวางใจ เขากับพันอึ้งมองหน้ากัน ลังเลครู่หนึ่ง สุดท้ายยังคงเลิกม่านเข้าไปข้างใน ในห้องตั้งฉากบังลมไว้ ฮวาเซียงอีนั่งอยู่ตรงตำแหน่งที่สูงกว่า สองคนคุกเข่าและเปล่งเสียงพร้อมกัน “กระหม่อมถวายบังคมคุณหนูสาม”

ฮวาเซียงอีพูด “เชิญพี่ชายลุกขึ้นเถิด”

พันลั่นมองผ่านม่านไข่มุกข้างกายไป เห็นข้างในมีหมอนอิงเอ่ยมาม “มีทราบดีว่าใครเจ็บป่วยหรือ”

ฮวาเซียงอีเงิบไปครู่หนึ่ง “ข้าไม่ขอปิดบัง คนที่นอนอยู่ข้างในคือ ศิษย์รักของราชเลขาธิการเหยาเวินอวี่”

พันอึ้งแสดงความตืออกดีใจทันที “หยวนจั่ว!” เขาเพิ่งพูดจบ สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป ก่อนถามอย่างประหม่า “อ๊ะ! หรือว่าเขาได้รับบาดเจ็บบนเขาผู่ถิ ข้าได้ยินมานานแล้วว่าทางม้าบนเขาผู่ถิขาดการซ่อมบำรุงมานานปี ถูฝุ่นมักเกิดเหตุไม่คาดฝันได้ง่าย”

ท่านหญิงจ้าวเยวี่เข้ตน้ำตาอยู่ด้านข้าง “ญาติผู้พี่ได้รับบาดเจ็บเพราะทางม้าที่ไหน เขาถูกคนปล้นทรัพย์ต่างหาก!” นางพูดถึงตรงนี้ก็ยากจะข่มความโศกเศร้า “ข้าทั้งสองข้าง...วันหน้าจะทำเช่นไร”

ชั่วอึดใจนั้น พันลั่นขบคิดอะไรมากมาย บัดนี้เป็นช่วงเวลาสำคัญของเขาในการเลื่อนตำแหน่งขุนนาง หนังสือแต่งตั้งเขาเป็นเสนาบดีกรมพระคลังออกมาเมื่อใด อีกไม่กี่ปี รอให้ถึงช่วงประเมินขุนนาง เมื่อการร้องเรียนเรื่องคุระบายน้ำถูกลืมเลือนไป อนาคตของเขาย่อมไร้ขีดจำกัด เหยาเวินอวี่มีฐานะพิเศษ ยามนี้คลื่อนไต้ในราชสำนักก็ปั่นป่วน เดิมพันลั่นไม่ยอมมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพราะไม่อยากถูกแบ่งว่าเป็นขุนนางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ทว่าเขาเคารพนับถือให้เหลือยิ่ง

พันลั่นเงิบไปเพียงครู่หนึ่งก่อนพูด “เขาผู่ถิอยู่ชานเมือง ทั้งในและนอกชวี่ตูล้วนมีกองทหารลาดตระเวน หยวนจั่วเกิดเรื่องหาใช่เรื่องเล็กไม่

คุณหนูสามโปรดชี้แจงให้ชัดเจนเกิด”

เขามิได้หลบเลี่ยง ทั้งยังมีได้บายเบี่ยง ฮวาเซียงอิจึงรู้ว่าตนตามคนมาไม่ผิด พันลีนเป็นคนอารมณ์ร้อน สหายเพียงคนเดียวที่สามารถคบหาได้คือเพยซื่อ คนที่ไม่ถูกชะตามากที่สุดคือเซวียชิวอ๊ว ในอดีตหลังจบคดีคุรบายน้ำ เชียวฉือเหยได้รับการอวยยศและเลี้ยงฉลอง พันลีนได้รับเชิญไปงาน แต่ในงานกลับถูกเซวียชิวอ๊วดูแคลนสารพัด เขาจึงลั่นวาจาไว้ว่า “วันหน้าต่อให้อดตายก็绝不会ขอร่วมโต๊ะกับสกุลเซวียเด็ดขาด” นับแต่นั้นมาก็เลิกคบหาติดต่อกับสกุลเซวีย บัดนี้เซวียชิวจ้วมีอำนาจบารมีในชวีตู เพราะเป็นผู้สนับสนุนรัชทายาท แต่พันลีนก็ไม่ได้ไปเยี่ยมการะวะ ในอดีตเชียวฉือเหยเคยช่วยสกุลพันให้พ้นเคราะห์ ไม่ปล่อยให้พันเสี่ยงเจ็ญถูกเว่ยไหวกู่เอาชีวิตในคดีคุรบายน้ำ พันลีนจึงมอบแผนผังคุรบายน้ำในชวีตูให้เชียวฉือเหยเป็นการตอบแทน ของสิ่งนี้กลายเป็นบุญแฉ่สำคัญที่ช่วยให้พวกเฉียวเทียนหยานหนีรอดจากการโอบล้อมสังหารในชวีตูได้

ภายหลังเชียวฉือเหยถูกหามเหงะล้อมจับ ได้ชื่อว่ามีคุณสมบัติฐานลอบปลงพระชนม์จักรพรรดิเทียนเซิน พันลีนก็มีได้รับร้อนขีดเส้นแบ่งหรือตัดขาดจากอีกฝ่าย บิดาเขาพันเสียงเจ็ยเป็นหยู้าเหนือกำแพง ทว่าพันลีนกลับได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความผิดคนหนึ่ง

ฮวาเซียงอิจเล่าเหตุการณ์ที่พบเหยาเวินอวี้ให้ฟังรอบหนึ่งด้วยเสียงแผ่วเบา สุดท้ายเอ่ยว่า “รองเสนาบดียินดีฟังคำข้าหน่อยหรือไม่”

พันลีนพูด “กระหม่อมน้อมรับฟัง”

ฮวาเซียงอิจรายตามองม่านไข่มุกเล็กน้อย ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า “บัดนี้พายุฝนในชวีตูยากจะยุติ การประสมเคราะห์ของหยวนจ้วในวันนี้มีใช้เรื่องบังเอิญแน่นอน เรื่องในราชสำนักรองเสนาบดีรู้ดีกว่าข้า ฎีกาตายของราชเลขาธิการจะเป็นเรื่องน่าเศร้าของต้าโจวไปอีกนับพันปี หยวนจ้วไม่เพียงเป็นศิษย์รักของราชเลขาธิการ ยังเป็นบุตรชายคนโปรดของสกุลเหยา บัดนี้ชื่อเสียงเขาถูกทำลายจนป่นปี้เพราะสำนักศึกษาหลวง ทว่าความสามารถของเขายังคงอยู่ คักดีศรีและความหยิ่งทะนงยังไม่หายไป หลังผ่านเคราะห์ครั้งนี้ ปณิธานของเขายิ่งแน่วแน่ วันหน้าเชื่อว่าจะมีอาภัพมาดขึ้นมามีได้อีก

นำบัณฑิตหัวล้านฟันฟูสำนักศึกษาหลวงให้รู้เรื่อง”

พันลันมิได้เอ่ยวาจา

สวาเซียงอี่เจียบอยุ่ยาวนานก่อนจะพูดต่อ “นับตั้งแต่กินนี้ไป หยวนจ้าว ต้องออกจากชีวิตโดยเร็วที่สุด ข้ากำลังจะออกเรือนไปไกลถึงฉีตง เข้าอก ไม่สะดวก แม้จะมียศศักดิ์ในวังหลวง แต่ไม่อาจส่งเขาออกจากเมืองหลวง อย่างเอิกเกริกได้” สวาเซียงอี่พูดถึงตรงนี้ก็ลุกขึ้น คุณเขาคาระพันลันแบบ เต็มพิธีอย่างเชื่องช้าผ่านฉากบังลม

พันลันสีหน้าเปลี่ยนไปทันใด ก้าวออกมาหนึ่งก้าว “คุณหนูสาม จะทำเช่นนี้ได้อย่างไร รีบลุกขึ้นเถิด!”

สวาเซียงอี่โขกศีรษะ “ชีวิตนี้หยวนจ้าวได้รับการสั่งสอนชี้แนะจาก อาจารย์ผู้มีคุณธรรม บทความของเขาข้าเคยอ่านมาแล้วทั้งหมด บัดนี้ สำนักราชบัณฑิตว่างเปล่า ข้าอ่านจทั้งสามที่มีท่านป้าเป็นผู้นำมาฝึกอยู่ ได้นาน ช่งชิวเองก็ยากที่จะเอาตัวรอด ข้าแม่เป็นสตรี แต่กลับตระหนักดี ว่าผู้มีความสามารถนั้นหายาก” นางชะงักชั่วคราว ก่อนพูดอย่างซึ้งซึ้ง “เล็งจ๊อ ผนกวนเจ้าแล้ว”

นางขานชื่อของพันลัน นี่เป็นวาจาที่มาจากใจจริงโดยแท้

พันลันเห็นสวาเซียงอี่ยอมทำถึงขั้นนี้เพื่อเหยาเวินอวี่ ใบหน้าก็อด ฉายแวลละอายใจมิได้ รับผิดชอบต่อ “คุณหนูสามรีบลุกขึ้นเถอะ! ข้าเสียตาย ความรู้ความสามารถของหยวนจ้าว เรื่องนี้เดิมพวกเราควรเป็นคนจัดการ อยู่แล้ว พงุนั้นเข้าหยวนจ้าวจะเดินทางออกจากชีวิตพร้อมน้องสะใภ้ ไป ลงหลักปักฐานที่ตันเจิงก่อน รอให้บาดเจ็บหายดีแล้ว ค่อยให้เขาเป็นคน ตัดสินใจเอง” เขาพูดถึงตรงนี้พลันคิดถึงไห่เหลียงอี่ “แม้ว่าราชเลขาธิการ จะมีความเห็นทางการเมืองไม่ตรงกับข้า แต่ข้าเลื่อมใสเขา การถวายนกกาตาย ของขุนนางฝ่ายนุ่นเป็นเรื่องกล้าหาญเพียงใด แค่นี้คิดว่าทำเพื่อราชเลขาธิการ ข้าก็สมควรยื่นมือเข้าช่วยแล้ว”

สวาเซียงอี่พูดต่อ “วันนี้หยวนจ้าวไม่ตาย อีกฝ่ายต้องรู้แล้วแน่ เพื่อ ความปลอดภัย รองเสนาบดีโปรดคิดหาหนทางติดตามผู้อื่นด้วย”

พันลันตอบ “ข้ามีวิธีแล้ว”

“ยามนี้ฟ้ามืดแล้ว ข้ามิอาจรั้งอยู่ที่นี้นาน” ฮวาเซียงอีลุกขึ้น ให้สาวใช้ประคองเดินไปข้างม่านไข่มุก มองใบหน้าชาวซิดราวกระดูกของเหยาเวินอวี่ที่อยู่ข้างใน สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยวาจาใดและขอตัวจากไป

หลังฮวาเซียงอีจากไปหนึ่งชั่วยาม ศพที่ห่อด้วยเลื้อฟางก็ถูกขนออกมาจากประตูหลังของจวนสกุลพัน คนที่สืบข่าวอยู่ข้างนอกไม่รู้สถานการณ์โดยละเอียด ได้ยินเพียงว่าเป็นขอทานที่ท่านหญิงจ้าวเยวี่เย็บกลับมาจากข้างนอกและป่วยตายกลางดึก ทหารที่เฝ้าอยู่นานตามไปตลอดทาง พอถึงสุสานรวมก็ไปตรวจสอบศพนั้น พบว่ารูปร่างไม่แตกต่างจากเหยาเวินอวี่ แม้แต่บาดแผลบนขาที่หักยังใกล้เคียงกัน เพียงแต่ใบหน้าถูกทำร้าย ทว่ารอยก้นบนริมฝีปากคล้ายคลึงกัน

บุรุษผู้เป็นหัวหน้าไม่กล้าชักช้า ถอนกำลังคนกลับจวน รุดไปรายงานผล

วันต่อมาท่านหญิงจ้าวเยวี่กับพันอีเดินทางกลับต้นเจิง นางเพ็งตลอดบุตรสาวหญิงสูงวัยและสาวใช้ที่ติดตามมาด้วยจึงมีจำนวนมาก แคร่บรรทุกข้าวของก็ล้นกว่าคันแล้ว พันลื่นเข้าประชุมขุนนางตอนเช้า ตอนเย็นรออยู่ใต้บันได เห็นขงชิวและเฉินอวี่ยืนอยู่ด้านหน้า เขาเกรงว่าในราชสำนักจะมีคนจับตาดูอยู่ จึงไม่ได้เดินเข้าไปหา

บัดนี้รัชทายาทต้นนอนยามอัน เข้าเรียนยามหม่า เหล่าขุนนางจึงเหยียน² ที่สภาขุนนางแต่งตั้งล้วนเลือกเฟ้นมาจากสำนักราชบัณฑิตอย่างพิถีพิถัน การเรียนช่วงเช้ายาวต่อเนื่องไปจนถึงตอนเที่ยง ผู้ที่แขวนม่านดูแลราชกิจยังคงเป็นไทเฮา หลี่เจี้ยนถึงเพียงแค่ออกจากศึกษาเล่าเรียนในจวนสกุลเซวี่มาเป็นศึกษาเล่าเรียนในวังหลวง ตราบใดที่สภาขุนนางยังไม่ลงคะแนนเห็นชอบ นางก็จำต้องเป็นเสวี่ยเจิงต่อไป กรมพิธีการเตรียมงานราชาภิเษกไว้แล้ว แต่ตอนนี้ถูกพวกขงชิวยับยั้งไว้ พิธีการจึงยังห่างไกลไร้กำหนด

² ขุนนางจึงเหยียน เป็นขุนนางที่ทำหน้าที่อภิปรายคัมภีร์และประวัติศาสตร์โบราณหน้าพระพักตร์

เซวียชีวจั้วยังคงสอนตำราให้หลี่เจี้ยนถึง นางไม่มีอำนาจก้าวกาย ราชกิจ แต่กลับมีสิทธิ์เข้าฟังการหารือราชการของเหล่าขุนนาง ใน แต่ละวันนางนอนน้อยมาก หลังการเรียนช่วงเช้าจะรีบหลับครู่หนึ่ง ตอนบ่าย เป็นการหารือของสภาขุนนางที่นำโดยเซวียชีวจั้วและเซวียชีวจั้ว เรื่องน้อยใหญ่ ของหกกรมล้วนต้องให้สภาขุนนางเป็นผู้รายงาน ระหว่างที่พวกเขาเ็น หารือกัน หลี่เจี้ยนถึงเอ่ยปากน้อยมาก ท่าทีของนางนอบน้อม ไม่ว่า จะเป็นการเรียนช่วงเช้าหรือการประชุมช่วงบ่าย ล้วนมาก่อนขุนนางใหญ่ ทั้งหลายเสมอและจะยืนรออยู่ใต้ชายคาตำหนักหมิงหลี่

เดิมเซวียชีวจั้วและเฉินอวี่ไม่ชอบหลี่เจี้ยนถึง แต่ก็ต้องยอมรับว่า หลี่เจี้ยนถึงมีความจริงใจทีเดียว จิตใจใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนางชัดเจนกว่า หลี่เจี้ยนถึงมาก

หลังเลิกประชุมขุนนาง พันลันเตรียมตัวขึ้นรถม้า ขณะกำลังจะ ปล่อยม้า เขาเห็นเซวียชีวจั้วและคนอื่นๆ เดินออกจากประตูวัง สองคน สบตากันอึดใจหนึ่ง พันลันพยักหน้าอย่างสุขุม ฝืนใจคารวะอีกฝ่าย เล็กน้อย ก่อนจะปล่อยม้ารถลง

เฉียวเทียนหยานปิดประตู ก่อให้เกิดเสียงดังเล็กน้อย

เหยาเวินอวี่ลืมหันตาคืน รู่สีกรวกับเพิ่งออกมาจากรถม้าที่โยกคลอน ร้อนอบอ้าวไปหมด เขากลอกตาไปมาและมองเห็นเฉียวเทียนหยาน

เฉียวเทียนหยานพูด “ตอนนี้เป็นยามอันสามเค่อ เจ้ายังนอนต่อได้”

เหยาเวินอวี่ตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “ฝันอะไรมากมาย ไม่น่าย้อน นึกถึง”

เฉียวเทียนหยานรินน้ำชาและดื่มอีกหนึ่ง ชูถ้วยถามเขา “ดื่มหรือไม่”

เหยาเวินอวี่นิ่งไปชั่วครู่ “น้ำชาไร้รส เปลี่ยนเป็นสุราดีกว่า”

“แปลเจ้ายังไม่หายดี ไม่ควรดื่มสุรา” เฉียวเทียนหยานพูดพลางปลด สุราอุ่นจากข้างเอน เขย่าสองสามที ปิดฝาและดื่มเสียเอง “ข้าดื่มให้เจ้าดู”

รอกจนเฉียวเทียนหยานดื่มหมด เหยาเวินอวี่จึงเอ่ยว่า “สุราดี”

เส้นผมตรงหน้าผากเฉียวเทียนหยานทั้งตัวลงมาบดบังดวงตา หมุนนี้

เขาโกนหนวดไม่ค่อยเรียบร้อย ฟังแล้วลืบทอหนวดสองสามที “ราคาแค่เหรียญทองแดงไม่กี่พวง ไม่นับเป็นสุราดี ไฉนเจ้าหายดีเมื่อไร ข้ายินดีทุ่มเงินหลายสิบตำลึงเพื่อให้เจ้าได้ลิ้มรสสุราดีอย่างแท้จริง”

มูมปากเหยาเวินอวี๋ขยับน้อยๆ

เฉียวเทียนหย่าฟังโตะมองเขา “อีกไม่กี่วันทหารช่างของหลี่เป่ย์จะมาถึงแล้ว ข้าสามารถออกไปชมทิวทัศน์ทัศนธูสารของฉื่อโจวกับเจ้าได้”

รอยยิ้มของเหยาเวินอวี๋หายวับไปทันใด เขามองออกไปนอกหน้าต่าง ได้ยินเสียงกรังกริ่งของม้าเหล็กได้ชยาคาลอมาอีกแล้ว เขาเจียบไปนานก่อนพูด “วานเจ้าบอกรองผู้บัญชาการที่ วันสมรสของสกุลฮวากับสกุลชี พຼ່ງนี้ช่วยเตรียมของขวัญชิ้นใหญ่แทนข้า คุณหนูสามสกุลฮวามีบุญคุณที่ช่วยชีวิตข้าไว้ ช่วยขอบใจนางแทนข้าที มิต้องบอกอะไรกับนาง บอกเพียงว่าข้าสบายดี”

เฉียวเทียนหย่ารับคำ

สายตาของเหยาเวินอวี๋ว่างเปล่า เขาพูด “ติดกุญเงินเถิด”

ตอนเลือนเจ้าชวณลุกขึ้น เขาได้ยินเสียงกุญเงินดังแผ่วมาจากลานเรือน

เฟี้ยเซ่งหยอกเย้า “เฉียวเทียนหย่าผู้นี้เก็บงำได้มิดชิดจริงๆ”

เลือนเจ้าชวณหันไปพูดกับเขา “สกุลเฉียวตกต่ำ เขาไม่เหลือความเจ้ายศเจ้าอย่างเยี่ยงคุณชายเหล่านั้่อีกแล้ว ช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดคือตอนที่ถูกเนรเทศ ต้องแย่งอาหารกับสุนัขจร ทั้งยังต้องดูแลพี่สะใภ้ ตอนนี้สิ่งที่เขาเหลืออยู่มีเพียงกุญเงินตัวนั้น เซ็ดถูทุกวัน รักและหวงแหนยิ่งไม่เคยติดให้ใครฟังมาก่อน นี่เป็นความหยิ่งทะนงของเขา”

เฟี้ยเซ่งเคยเห็นกุญเงินตัวนั้น แม้แต่ดิงเถายังไม่กล้าแตะต้อง เขาไม่เข้าใจเรื่องความหยิ่งทะนงพวกนี้ แต่ก็มีได้เอ่ยปากเหยียบย่ำทำลาย เขาทำงานร่วมกับเฉียวเทียนหย่ามาหลายปี แม้ว่าตั้งแต่อายุในชั่วตู่จนถึงฉื่อโจว จะอยากแทนที่เฉียวเทียนหย่ามาตลอด แต่ในใจก็ยอมรับความสามารถของอีกฝ่าย